

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. С., 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Г.
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ирина Р. Славчева Въззивно гражданско дело
№ 20241800500035 по описа за 2024 година

С решение № 159 от 09.07.2023 год. по гр. дело № 557/2022 год. И.ският районен съд е осъдил Д. Г. С. от с. В., община И. да заплати на „С.И.“ АД, гр. С. на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД сумата 746,67 лева, представляваща платена на 01.03.2022 год. сума без основание, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 16.06.2022 год. до окончателното изплащане. С решението ответникът е осъден да заплати на ищеца и сумата 1030 лева, представляваща направени по делото разноски. С определение № 469 от 18.08.2023 год. ИРС е оставил без уважение молбата на ответника Д. С. за изменение на постановеното решение в частта за разноските.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника с твърдения, че същото противоречи на материалния закон и на събраните по делото доказателства. Моли съда да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск.

Подадена е и частна жалба от ответника срещу определението от 18.08.2023 год., постановено по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК. Моли съда да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да намали размера на адвокатското възнаграждение до предвидения в Наредба № 1/2004 год. минимум.

Ищецът оспорва въззивната и частната жалби и моли съда да потвърди решението от 09.07.2023 год., както и определението по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, Софийският окръжен съд прие за установено следното от фактическа страна:

Ищецът твърди в исковата молба, че ответникът е бивш работник в ищцовото дружество, като страните са били в трудово правоотношение от 19.08.2019 год., когато е сключен трудовият договор. Последният е прекратен със заповед № 26/14.10.2021 год., считано от 15.10.2021 год., по взаимно съгласие. На 01.03.2022 год. поради грешка, свързана с използване на шаблона за масово разплащане от предходната година, посредством електронно банкиране, на ответника без основание била преведена сумата в размер на 746,67 лева, а като основание е посочено – заплата за февруари 2021 год. Моли съда да осъди ответника да върне заплатената сума, като дадена при начална липса на основание, ведно със законната лихва, на основание чл. 55 от ЗЗД.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е подал писмен отговор на исковата молба.

По силата на трудов договор № 42/19.08.2019 год. ответникът Д. Г. С. е бил назначен на длъжността „сервизен техник“ в „С.И.“ АД с месечно възнаграждение в размер на 1290 лева, със срок за изпитване от 6 месеца в полза на работодателя, при работно време 8 часа.

Със заповед № 26 от 14.10.2021 год. на изпълнителния директор на работодателя трудовото правоотношение с ответника е прекратено по взаимно съгласие, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 15.10.2021 год.

Според заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза от 10.02.2023 год. на в.л. Недкова вземането от ответника Д. С. е възникнало с извършен превод към банковата му сметка на датата 01.03.2022 год. Видно от приложените банкови документи, банкови извлечения и счетоводни регистри на посочената дата по сметката на лицето е постъпила сума в размер на 746,67 лева. Вземането е възникнало от грешен превод от масов файл, извършено към „ОББ“ АД - обслужващата банка на ищцовото дружество на същата дата, с който файл се превеждат работни заплати за м. февруари 2022 год., но поради техническа грешка е издаден файл със запис, касаещ заплати за м. февруари 2021 год. На датата 02.03.2022 год. дружеството е установило техническата грешка и издало към банката коригиращ файл с вярната информация. От файла с информация на дата 01.03.2022 год. има преводи към 6 бивши работници с прекратени договори към 01.03.2022 год. и недължими суми от страна на фирмата, отразени като вземане по сметка 498 „Други дебитори“ – суми, неправомерно преведени и получени от лицата. На вещото лице са предоставени необходимите банкови извлечения и съответните записи в тях. Видно от извлеченията, в счетоводството на фирмата няма отразено правно основание за това плащане към ответника в размер на 746,67 лева. Счетоводството на дружеството е водено редовно, съобразно националните нормативни документи, касаещи счетоводството. Ищецът не води специална книга за отчитане на извънреден труд по чл. 149, ал. 1 от КТ, защото в дружеството не се полага извънреден труд и няма регистрация в Инспекцията по труда относно полагане на

такъв труд. До 31.01.2023 год. и 31.01.2022 год. „С.И.“ АД не е подавало уведомление за извънреден труд във връзка със специалния режим на отчитане, защото в дружеството не се полага такъв труд. В счетоводните регистри, ведомости и аналитични движения по възникнали задължения също няма начислен извънреден труд на лицето Д. С., който да е бил дължим от ищеца.

Според показанията на св. Д. – приятел на ответника, през 2021 год. Д. работел в с. Г. в строителна фирма за багери, като пътувал из цяла България да ремонтира тежка техника. Много пъти свидетелят му звънял след 17.00 ч., за да се видят, но ответникът отказвал с мотива, че е още на работа. Това се случвало и събота и неделя, вкл. през м. септември 2021 год. Споделял със свидетеля, че получава възнаграждение 200-300 лева, като парите не му стигали.

При така установените фактически обстоятелства съдът намира от правна страна следното :

Предявеният иск е с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД. Според тази разпоредба този, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне. С оглед твърденията на ищеца, че процесната сума е преведена поради допуснатата техническа грешка, т.е. при начална липса на основание, при доказаност на извършеното плащане в полза на ответника, последният носи тежестта да докаже наличието на основание за това, в случай че твърди такова.

Установи се по несъмнен начин от заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, че на 01.03.2022 год. по сметката на ответника е постъпила сума в размер на 746,67 лева в резултат на извършен превод от масов файл към „ОББ“ АД - обслужващата банка на ищцовото дружество, с който е следвало да бъдат преведени работни заплати на служителите за м. февруари 2022 год., но поради техническа грешка е издаден файл със запис, касаещ заплати за м. февруари 2021 год. Поради това следва да се приеме, че ответникът действително е получил процесната сума. По делото ответникът не доказва наличието на основание за това плащане. Към момента на получаване на сумата трудовото правоотношение с ответника е било прекратено, като не се установи плащането да е извършено в изпълнение на друго, възникнало в предходен период задължение на работодателя към работника, вкл. за заплащане на извънреден труд. Видно от заключението на вещото лице, в дружеството не се полага извънреден труд и няма регистрация в Инспекцията по труда относно полагане на такъв труд. В счетоводните регистри, ведомости и аналитични движения по възникнали задължения също няма начислен извънреден труд на лицето Д. С., който да е бил дължим от ищеца. От свидетелските показания също не се установи сумата да е преведена на валидно правно основание. Обстоятелството, че според св. Д. ответникът бил много натоварен с работата в строителната фирма и работел след 17.00 ч., като пътувал из цялата страна, също не обуславя извод за наличието на основание за заплащане на извънреден труд в размер на исковата сума и то на дата, следваща прекратяването на трудовото му правоотношение – повече от 4 месеца по-късно. Следователно, при недоказаност от страна на ответника на основание за получаване на

сумата, същата подлежи на връщане като недължимо платена /при начална липса на основание/, съгласно чл. 55, ал. 1 от ЗЗД.

Тъй като изводите на настоящата инстанция съвпадат с тези на районния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По подадената частна жалба срещу определението по чл. 248, ал. 1 от ГПК, съдът намира следното:

На първо място, определението е допустимо, тъй като искането за изменение на решението в частта за разноските е направено в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК в подадената въззивна жалба. Поради това съдът намира за несъстоятелни доводите на ответното дружество за недопустимост на определението като постановено „сврѣхпетитум“.

По същество по искането, съдът намира следното:

Видно от приложената фактура от 09.06.2022 год. и договор за правна помощ, представени с исковата молба, уговореното адвокатско възнаграждение в размер на 1080 лева с ДДС е заплатено изцяло от ищеца в полза на адвокатското дружество, което е осъществявало процесуалното представителство по делото. В последното о.с.з. пред районния съд на 05.04.2023 год. пълномощникът на ответника е направил възражение за прекомерност на така претендираното възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК. Възражението е основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията към момента на сключване на договора за правна помощ /Д.В. бр. бр. 68 от 31.07.2020 г./ минималното адвокатско възнаграждение възлиза на 300 лева. С оглед неголямата фактическа и правна сложност на делото настоящият състав намира, че не е налице основание за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение над посочения минимум.

Тъй като в тази част изводите на настоящата инстанция не съвпадат с тези на районния съд, определението следва да бъде отменено и вместо него съдът следва да постанови друго, с което да отмени решението от 09.07.2023 год. в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски за разликата над 300 лева до пълния присъден размер от 1030 лева, на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Съобразно изхода на спора и обстоятелството, че въззивната жалба е приета изцяло за неоснователна, а подадената частна жалба е уважена, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата 300 лева, представляваща част от направените по делото разноски, по съразмерност.

Воден от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 159 от 09.07.2023 год. по гр. дело № 557/2022 год. на И.ския районен съд в ЧАСТТА, с която е осъдил Д. Г. С. ЕГН ***** от с. В., община И. да заплати на „С.И.“ АД, гр. С. на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД сумата 746,67 лева, представляваща платена на 01.03.2022 год. сума без основание, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 16.06.2022 год. до окончателното изплащане.

ОТМЕНЯ определение № 469 от 18.08.2023 год. по гр. дело № 557/2022 год. на ИРС, с което е оставил без уважение молбата на ответника Д. Г. С. за изменение на постановеното решение в частта за разноските, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ решение № 159 от 09.07.2023 год. по гр. дело № 557/2022 год. на И.ския районен съд в ЧАСТТА, с която ответникът Д. Г. С. от с. В., община И. е осъден да заплати на „С.И.“ АД, гр. С. разноски за разликата над 300 лева до пълния присъден размер от 1030 лева, на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Д. Г. С. ЕГН ***** от с. В., община И. да заплати на „С.И.“ АД, гр. С. сумата 300 лева, представляваща направените във въззивното производство разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____